เศรษฐกิจการเมืองของการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นในประเทศจีน
The Political Economy of Anti-Corruption in China

รุ้งนภา ยรรยงเกษมสุข
Rungnapa Yanyongkasemsuk

Article History
Receive: January 7, 2021
Revised: December 21, 2021
Accepted: December 22, 2021

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเศรษฐกิจการเมืองของการต่อต้านการคอร์รัปชั่นในประเทศจีน นับตั้งแต่ช่วงเวลาที่มีนโยบายเปิดประเทศ และเปิดรับระบบตลาดเสรี ที่มีส่วนสำคัญต่อการเพิ่มขึ้นของจำนวนการทุจริตคอร์รัปชั่นในสังคมจีน และศึกษายุทธศาสตร์และมาตรการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นในช่วงตั้งแต่ปลายศตวรรษที่ 20 จนกระทั่งถึงช่วงเวลาปัจจุบัน วิธีการดำเนินการวิจัย งานชิ้นนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพแนวพรรณาเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการวิจัยเชิงเอกสารเฉพาะกรณีการคอร์รัปชั่นในประเทศจีน ใช้หลักการสามเส้าในการตรวจสอบความถูกต้อง และวิเคราะห์ผ่านกรอบการวิเคราะห์ทางด้านเศรษฐศาสตร์การเมือง ภายใต้ฐานของวิธีวิทยาแบบการวิเคราะห์และตีความผ่านบริบททางสังคม ผลจากการวิจัยพบว่า 1) นโยบายเปิดประเทศและระบบตลาดเสรีตั้งแต่สมัยเติ้ง เสี่ยวผิง เป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้จำนวนการทุจริตคอร์รัปชั่นเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะความสัมพันธ์แบบทุนนิยมพวกพ้อง ได้ฉุดรั้งการเติบโตของเศรษฐกิจและส่งผลกระทบต่อความชอบธรรมทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน 2) ยุทธศาสตร์และมาตรการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นของพรรคคอมมิวนิสต์จีน มีทั้งการใช้กลไกเชิงสถาบันและกลไกเชิงกฎหมาย แต่รูปแบบและจำนวนของการทุจริตคอร์รัปชั่นกลับเพิ่มขึ้น ความเข้มข้นของมาตรการจึงเพิ่มมากขึ้นตาม ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัยครั้งนี้ คือ ช่วยสร้างความเข้าใจต่อโครงสร้างเศรษฐกิจการเมืองของการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นในประเทศจีน เพื่อนำมาเป็นบทเรียนในการทำความเข้าใจบริบทของประเทศไทย

คำสำคัญ : เศรษฐกิจการเมือง ; การต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น ; ประเทศจีน ; ทุนนิยมพวกพ้อง ; พรรคคอมมิวนิสต์

รองศาสตาจารย์ ภาควิชารัฐศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, Associate Professor in Department of Political Science, Faculty of Political Science and Law, Burapha University

ABSTRACT

The purposes of this research were to study the political economy of anti-corruption in China since the open-door and free trade policy that affected the increasing of number of corruptions in China, and to study anti-corruption strategies and measures from late 20th century until the present. This qualitative research collected the data by documentary research focusing on the issue of corruption in China. Triangulation has been used as research validation with the analytical application of the political economy framework. The research findings suggested that 1) China's free market policy since Deng Xiaoping was the main cause of the increasing number of corruptions, especially the capitalist fraternal relationship that resulted to the discontinuity of economic development and the disempowerment of Communist Party's legitimacy. 2) The anti-corruption strategies and measures of the Chinese Communist Party were both institutional and legal mechanisms. As such, however, patterns and number of corruptions were still increasing. The strict enforcement of ani0correuption strategic measures were therefore escalated. The research's contribution can provide a better understanding of the political economy structure of anti-corruption in China and can be applied as an example lesson to understanding the current occurrence of corruption in Thailand.

Keywords : Political Economy ; Anti-Corruption ; China ; Crony Capitalism ; Communist Party

บทนำ

การทุจริตคอร์รัปชั่นถือเป็นประเด็นที่ถูกให้ความสำคัญในฐานะที่เป็นเงื่อนไขสำคัญที่สร้างปัญหาและมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองในวงกว้าง Ferguson (2008) ได้ชี้ว่า ในบริบทของสังคมที่มีการเพิ่มขึ้นของการทุจริตคอร์รัปชั่นมักสัมพันธ์โดยตรงกับการเติบโตทางเศรษฐกิจ การเพิ่มขึ้นของความไม่เท่าเทียมทางรายได้ และประสิทธิภาพการบริหารบ้านเมืองของรัฐที่ลดลง โดยที่ผลลัพธ์ของการทุจริตคอร์รัปชั่น คือ การเพิ่มขึ้นของความยากจน อันเกิดจากการทุจริตคอร์รัปชั่นที่ทำให้การจัดสรรทรัพยากร และการกระจายรายได้มีลักษณะไม่เท่าเทียมและไม่เป็นธรรม ดังนั้น การเกิดขึ้นของนโยบายและมาตรการต่างๆ สำหรับการต่อต้านและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นจึงเป็นสิ่งที่จะสามารถช่วยในการส่งเสริมให้เกิดความเท่าเทียมภายในสังคมได้ รวมถึงเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการกิจการสาธารณะโดยภาครัฐได้อีกทางหนึ่ง

ประเทศจีนเป็นประเทศหนึ่งในเอเชียที่มีการพัฒนาและขยายตัวของเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วในช่วงหลังสงครามเย็น (Post-Cold war) แต่ปัญหาการคอร์รัปชั่นภายในประเทศทำให้การพัฒนาและการขยายตัวของเศรษฐกิจของประเทศจีนไม่สามารถทำได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ ประกอบกับคะแนนดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชั่นของประเทศจีนตกลงมาถึง 20 อันดับจากปี 2013 อยู่ที่ 36 คะแนนในปี 2014 (Transparency International, 2013; 2014) ประธานาธิบดีของ สี จิ้นผิง (Xi Jinping) จึงได้ประกาศการรณรงค์อย่างจริงจังว่า "จะกวาดล้างคนทำทุจริตคอร์รัปชัน ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นสูงระดับเสือ (Grand Corruption) หรือเจ้าหน้าที่ตัวเล็กตัวน้อยระดับแมลงวัน (Petty corruption) คำประกาศนี้ได้นำไปสู่การออกนโยบายและกฎระเบียบต่างๆ ที่ใช้ป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นของคนภายในประเทศและคนในพรรคคอมมิวนิสต์ของประเทศจีนทุกระดับ (Zúñiga, 2018; Suntharanurak, 2016)

นับตั้งแต่การก้าวขึ้นมาสู่ตำแหน่งประธานาธิบดีและเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนของสี จิ้นผิง การต่อต้านและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นถือเป็นยุทธศาสตร์ทางการเมืองที่สำคัญ โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมจีนให้มีศักยภาพที่จะสามารถแข่งขันกับประเทศต่างๆ ได้ รวมถึงเพื่อปรับปรุงโครงสร้างอำนาจและการบริหารภายในพรรคคอมมิวนิสต์จีนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยมีตำแหน่งประธานาธิบดีและเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนเป็นหัวใจสำคัญของการบริหารปกครองประเทศจีน และในช่วงต้นปี 2018 สภาประชาชนจีนได้อนุมัติการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่จำกัดวาระการดำรงตำแหน่งของประธานาธิบดีเป็นพิเศษ ส่งผลให้ประธานาธิบดีสี จิ้นผิง สามารถดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีได้ตลอดชีวิต โดยหนึ่งในเหตุผลที่ทำให้สี จิ้นผิงมีความโดดเด่นอย่างมากคือ ความสามารถในการปราบปรามคอร์รัปชั่น (Chaithong, 2018)

แม้การต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นจะถูกยกเป็นยุทธศาสตร์หลักของประธานาธิบดีสี จิ้นผิง และมีปฏิบัติการเชิงรุกที่สามารถจับกุมผู้กระทำผิดได้ในหลายกรณี แต่คะแนนดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์การทุจริตคอร์รัปชั่น (Corruption Perception

Index: CPI) ของประเทศจีนกลับมีแนวโน้มอยู่ในอันดับและคะแนนในระดับปานกลางเท่านั้นดังเห็นได้จากอันดับและคะแนนในปี 2015, 2016, 2017 และ 2018 ตามลำดับ คือ 37-83, 40-77, 41-79 และ 39-87 (Transparency International, 2015; 2016; 2017; 2018) ทั้งนี้ การศึกษาเกี่ยวกับการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นที่ผ่านมาส่วนใหญ่มักให้ความสำคัญกับรูปแบบหรือลักษณะของมาตรการและนโยบายการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น ดังเช่น การศึกษาของ Larmour และ Wolanin (2001) ที่มุ่งพิจารณาภาพรวมของปฏิบัติการขององค์กรสำหรับการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น และแบ่งปฏิบัติการขององค์กรเพื่อการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นเป็นสามรูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการแทรกแซงนิยม การจัดการนิยม และการบูรณภาพขององค์กร หรือ Department for International Development (2015) ได้เสนอถึงรูปแบบการกดดันและต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นผ่านกลไกเชิงสถาบันและการมีส่วนร่วมทางสังคม และแบ่งปฏิบัติการขององค์กรเพื่อการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นเป็นสามรูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการแทรกแซงนิยม การจัดการนิยม และการบูรณภาพขององค์กร นอกจากนี้ยังมีการศึกษาการทุจริตคอร์รัปชั่นผ่านกรอบการวิเคราะห์ทางด้านเศรษฐศาสตร์การเมืองเพื่อเชื่อมโยงการทุจริตคอร์รัปชั่น รวมถึงการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นกับพลวัตการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างเศรษฐกิจการเมือง ดังเช่น งานศึกษาของ Rose-Ackerman (1978) ที่ชี้ให้เห็นถึงเงื่อนไขทางเศรษฐกิจการเมืองในฐานะเหตุและผลของการทุจริตคอร์รัปชั่น หรืองานศึกษาของ Jain (2001) ที่ชี้ถึงเงื่อนไขอำนาจทางการเมืองร่วมกับเงื่อนไขทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของกลุ่มบุคคลภายใต้โครงสร้างทางเศรษฐกิจ

จากปรากฏการณ์ในสังคมจีน และภาพรวมของการศึกษาการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น จึงทำให้เกิดคำถามว่าอะไรคือเงื่อนไขทางเศรษฐกิจการเมืองของการทุจริตคอร์รัปชั่นและการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาเศรษฐกิจการเมืองของการต่อต้านการคอร์รัปชั่นในประเทศจีน นับตั้งแต่ช่วงที่นโยบายการเปิดประเทศและการเปิดระบบตลาดเสรีได้ถูกนำมาใช้ในสังคมจีน ที่มีส่วนสำคัญต่อการเพิ่มขึ้นของจำนวนการทุจริตคอร์รัปชั่นในสังคมจีน
2. เพื่อศึกษายุทธศาสตร์และกลไกการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น ตั้งแต่ปลายศ.ที่ 20 จนกระทั่งปัจจุบัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (ทบทวนวรรณกรรม)

การทบทวนวรรณกรรมทั้งแนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในงานวิจัยชิ้นนี้ แบ่งออกเป็น 3 ส่วนสำคัญ คือ แนวคิดเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชั่น เศรษฐกิจการเมืองของการต่อต้านการคอร์รัปชั่น และการสำรวจงานศึกษาที่ผ่านมา

นิยามของการทุจริตคอร์รัปชั่น Holmes (2016) ได้กล่าวถึง ความหมายของการทุจริตคอร์รัปชั่นในอดีตว่าหมายถึง “ความด่างพร้อยทางศีลธรรม” แต่ปัจจุบันมีความหมายกว้างว่า “พฤติกรรมใดๆ ที่เบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานในทางที่ไม่เหมาะสม” Holmes มองว่าในแต่ละประเทศ/สังคมนิยามและให้ความหมายที่แตกต่างกันไป โดยปัจจัยสำคัญที่กำหนดความแตกต่างของความหมาย คือ ปัจจัยทางด้านศีลธรรมและวัฒนธรรม ดังจะเห็นได้จาก มุมมองการทุจริตคอร์รัปชั่นของชาวตะวันตกที่เชื่อมโยงกับพฤติกรรมการทุจริตทางเศรษฐกิจ เช่น การยักยอก หรือการรับสินบน เป็นต้น ในขณะที่มุมมองของชาวตะวันออกจะเชื่อมโยงกับพฤติกรรมการทุจริตทางสังคม เช่น ระบบอุปถัมภ์ภายในโครงสร้างระบบราชการ หรือการใช้อำนาจแต่งตั้งพรรคพวกของตนเข้าสู่ตำแหน่ง

Transparency International ให้ความหมายการทุจริตคอร์รัปชั่นไว้สองรูปแบบ รูปแบบแรก คือ “การใช้ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของรัฐโดยมิชอบเพื่อประโยชน์ส่วนตัว” โดยความหมายนี้ Transparency International ใช้กับการพิจาณาดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์คอร์รัปชั่น (CPI) และรูปแบบที่สอง คือ “การใช้อำนาจที่ได้รับมาโดยมิชอบเพื่อประโยชน์ส่วนตัว” ความหมายนี้ Transparency International ใช้กับการพิจารณาในประเด็นอื่นๆ นอกเหนือจากการคำนวณในดัชนีชี้วัดภาพลักษณ์การทุจริตคอร์รัปชั่น เช่นในกรณีของการทุจริตคอร์รัปชั่นระหว่างเอกชนกับเอกชน (B2B) (Holmes, 2016)

ส่วนพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ พ.ศ.2518 ได้นิยามคำว่า “ทุจริต” หมายถึง การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติการอย่างใดในตำแหน่งหรือใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่ดังกล่าวนั้น โดยมิชอบ หรือใช้สิทธิความเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อแสวงหาประโยชน์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ส่วนการประพฤติมิชอบในวงราชการนั้น หมายถึง การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติการอย่างใดในตำแหน่งหรือใช้อำนาจในตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบ อันเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ระเบียบ แบบแผนหรือคำสั่ง ไม่ว่าการปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัตินั้น

จะเป็นการทุจริตด้วยหรือไม่ก็ตาม ทั้งนี้ให้รวมถึงการประมาทเลินเล่อในหน้าที่ราชการ อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง

ด้วยนิยามความหมายของคำว่า “การทุจริตคอร์รัปชั่น” ที่มีความแตกต่างและหลากหลาย Elliott (1997) ได้ตั้งข้อสังเกตถึงความหมายจำนวนมากของการทุจริตคอร์รัปชั่น ว่าถือเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละบริบทที่มีความเฉพาะเจาะจง และถือเป็นสิ่งสำคัญต่อการพิจารณาเกี่ยวกับการคอร์รัปชั่นในแต่ละกรณีที่เกิดขึ้น

Robert Klitgaard (1998) นักวิชาการชาวสหรัฐอเมริกาผู้คิดค้นสมการการคำนวณการทุจริตคอร์รัปชั่น มองว่าการทุจริตคอร์รัปชั่นถือเป็นอาชญากรรมและเป็นมะเร็งร้ายในทุกๆ ที่ การทุจริตคอร์รัปชั่นเกิดได้ทั้งในภาครัฐ เอกชน องค์กรไม่แสวงหากำไร หรือมหาวิทยาลัย สมการการทุจริตคอร์รัปชั่นของ Klitgaard ประกอบด้วย การผูกขาด (Monopoly: M) การใช้ดุลยพินิจของบุคคล (Discretion: D) และการลดลงของความรับผิดชอบ (Accountability: A) ซึ่งหากทั้งสามเกิดขึ้น Klitgaard มองว่าจะมีโอกาสที่นำไปสู่การเกิดขึ้นของการคอร์รัปชั่นได้ โดยสมการการทุจริตคอร์รัปชั่นของ Klitgaard ก็คือ C = M+ D–A (Corruption = Monopoly+Discretion–Accountability) (Klitgaard, 1998 ; Yanyongkasemsuk and Silmongkon, 2017)

แม้แนวทางในการอธิบายการทุจริตคอร์รัปชั่นของ Klitgaard จะถูกนำไปศึกษาหรือถูกกล่าวถึงจำนวนมาก แต่ (Yanyongkasemsuk and Silmongkon, 2017) กลับไม่เห็นด้วย โดยเสนอว่า สมการนี้ไม่สามารถใช้ได้เป็นการทั่วไป เพราะหากเจ้าหน้าที่มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ (A) แต่ต้องตัดสินใจภายใต้ภาวะความกดดันจะส่งผลให้ต้องทำการเร่งตัดสินใจอาจทำให้ความรอบคอบลดน้อยลงโดยไม่มีเจตนาทุจริตคอร์รัปชั่น

สำหรับแนวคิดเศรษฐกิจการเมืองของการต่อต้านการคอร์รัปชั่น การศึกษาการทุจริตคอร์รัปชั่นจำเป็นอย่างยิ่งต้องทำความเข้าใจอย่างรอบด้านทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม นักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์การเมืองได้พยายามใช้กรอบวิธีวิทยาด้านเศรษฐศาสตร์การเมืองเพื่อนำมาศึกษาสาเหตุและผลของการทุจริตคอร์รัปชั่น โดยได้แสดงให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจส่งผลต่อการเกิดขึ้นของการทุจริตคอร์รัปชั่น และการจ่ายสินบนก็เป็นพฤติกรรมที่มีเหตุผลทางด้านเศรษฐกิจ เพราะคือการจ่ายเพื่อให้ได้รับประโยชน์ของรัฐบาลและเพื่อหลีกเลี่ยงค่าใช้จ่าย (Rose-Ackerman, 1978) ในแง่ของโครงสร้างการเมืองและเศรษฐกิจ Jain (2001) มองว่า กลุ่มบุคคลที่มีอำนาจทางการเมืองมีความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงกับกลุ่มบุคคลภายใต้โครงสร้างทางด้านเศรษฐกิจ เพราะปัจจัยด้านเศรษฐกิจคือสิ่งสำคัญที่ทำให้การทุจริตคอร์รัปชั่นขยายตัว โดยปัจจัยด้านการเมืองเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้มาตรการการต่อต้านการทุจริตไม่เกิดผล

Department for International Development (2015) ได้เสนอรูปแบบการกดดันและต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นออกเป็น 4 รูปแบบ คือ รูปแบบแรก การจัดการทางการเงินการคลังสาธารณะ โดยเน้นไปที่การกระจายอำนาจกระบวนการตรวจสอบ และการกำหนดกฎระเบียบหรือแผนงานที่ชัดเจน รูปแบบที่สอง สถาบันตรวจสอบสูงสุด เพื่อเป็นกลไกเชิงสถาบันในการตรวจสอบ เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการของภาครัฐต่างๆ และนำไปสู่กระบวนการในการลงโทษการทุจริตคอร์รัปชั่น รูปแบบที่สาม การแทรกแซงเพื่อต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นโดยตรง ซึ่งสามารถกระทำในสองแนวทาง ได้แก่ การใช้อำนาจในการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น และการใช้ยุทธศาสตร์การต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นในระดับชาติ และรูปแบบสุดท้าย การสร้างความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยการพัฒนากลไกในสังคมต่างๆ อย่าง กลไกการตรวจสอบของชุมชน การจัดทำงบประมาณอย่างมีส่วนร่วม หรือแม้แต่การสร้างปัจจัยแวดล้อมสำหรับการสร้างความรับผิดชอบต่อสังคมให้เกิดขึ้น

สำหรับงานศึกษาการทุจริตคอร์รัปชั่นของประเทศจีน Tang, Ding and Xu (2018) ได้ทำการรวบรวมและสังเคราะห์งานที่เกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชั่น และพบว่า กลไกการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นได้เปลี่ยนจากการรณรงค์ไปเป็นการต่อต้านการทุจริตเชิงสถาบัน และการใช้สื่อ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่ควรมีการศึกษาเพิ่มเติม คือ กลไกการทุจริตคอร์รัปชั่นผลของการจัดตั้งสถาบัน/กลไก กับการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น และ ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางการเมืองกับการต่อต้านการทุจริตอคอร์รัปชั่น โดย Economy (2018) ได้กล่าวถึงประธานาธิบดีสี จิ้นผิงว่า สี จิ้นผิงได้พิจารณาสถานการณ์ต่างๆ และพบว่า ประเทศจีนกำลังเผชิญกับความท้าทายใหม่ๆ และการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญยิ่งต่ออนาคตของประเทศจีน ดังเห็นได้จากการผลักดันแผนการปฏิรูปที่จะนำไปสู่การกำหนดรูปแบบการเมืองภายในประเทศและนโยบายต่างประเทศใหม่ โดยเฉพาะการรณรงค์ต่อต้านการคอร์รัปชั่น ที่ได้ดำเนินการอย่างแข็งขัน ความเอาจริงเอาจังถูกแสดงออกด้วยการรวมศูนย์อำนาจเพื่อเพิ่มศักยภาพของรัฐในการดำเนินการต่างๆ ผลที่เกิดขึ้นไม่เพียงเป็นการลงโทษ เลิกจ้าง บุคคลที่อยู่ในพรรค/ผู้ที่มีอำนาจในพรรคเป็นจำนวนมาก แต่ยังทำให้อำนาจรวมศูนย์อยู่ที่สี จิ้นผิงมากขึ้นด้วย

Chen (2017) เสนอว่า การรณรงค์เพื่อการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นของ สี จิ้นผิง มีลักษณะของการใช้กลไกที่อยู่นอกเหนือจากกลไกทางด้านกฎหมายหรือกระบวนการทางด้านยุติธรรม แต่เป็นการใช้กลไกของพรรคคอมมิวนิสต์ ทำให้มี

การปราบปรามเจ้าหน้าที่ในพรรคคอมมิวนิสต์ในแต่ละระดับเป็นจำนวนมาก โดยในปี 2017 มีเจ้าหน้าที่ในพรรคคอมมิวนิสต์ถูกปราบปรามจากการรณรงค์เพื่อการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นของ สี จิ้นผิง ไปมากกว่า 1.5 ล้านคน รวมถึงเจ้าหน้าที่ระดับสูงระดับนายพลของพรรคคอมมิวนิสต์ด้วย

Deng (2018) ได้ศึกษาคณะกรรมการกำกับดูแลแห่งชาติ ในฐานะที่เป็นรูปแบบใหม่ของการต่อต้านทุจริตในประเทศจีน ด้วยการสัมภาษณ์ และการสังเกตภาคสนาม พบว่า ระบบคณะกรรมการกำกับดูแลแห่งชาติได้เปลี่ยนรูปแบบการต่อต้านการคอร์รัปชั่นในประเทศจีนจากระบบสองแนวทาง/ทวิวิถีมาเป็นรูปแบบหน่วยงานการต่อต้านการทุจริตหน่วยเดียว ที่เมื่อดำเนินการร่วมกันกับคณะกรรมการตรวจสอบวินัยของพรรคที่ดูแลเรื่องการทุจริตต่างๆ ได้กลายเป็นหน่วยงานต่อต้านทุจริตแห่งเดียวที่มีบทบาทและมีอิทธิพล ส่งผลให้ผู้นำระดับท้องถิ่นมีอิทธิพลลดลงอย่างมาก อย่างไรก็ตามระบบใหม่ต้องการผู้นำทางการเมืองที่มีความเข้มแข็งในการทำงานและการกำกับดูแลการทุจริต

และ Wang, Zu, Zhang and Shu (2018) ได้ศึกษา เครือข่ายทางการเมือง การควบคุมภายใน และค่านิยมของสถานประกอบการ ได้ข้อค้นพบว่า การมีเครือข่ายทางการเมืองมีความสัมพันธ์กับผลประกอบการ โดยความสัมพันธ์นี้ได้ส่งผลเสียอย่างมากมาย แต่การดูแลควบคุมจัดการภายในที่มีประสิทธิภาพผ่านการรณรงค์และการดำเนินการต่อต้านการคอร์รัปชั่น ส่งผลให้ความสัมพันธ์ที่มีระหว่างภาครัฐและเอกชนในรูปแบบนี้ลดจำนวนลง สิ่งนี้เองทำให้เห็นว่า ความสัมพันธ์ทางการเมืองมีความสัมพันธ์กับผลประโยชน์ โดยผู้ที่ได้รับประโยชน์คือทั้งสองฝ่าย คือทั้งฝ่ายรัฐ/เจ้าหน้าที่รัฐ และภาคเอกชน

นอกจากงานที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตคอร์รัปชั่น ยังมีงานเขียนเกี่ยวกับการเมืองการปกครองจีนที่จะช่วยทำให้เข้าใจสถานการณ์ทางการเมืองและเงื่อนไขทางด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และวัฒนธรรมได้เข้าใจมากขึ้นด้วย เช่น (Thanapornpan, 1997) ได้กล่าวถึงทิศทางสถานการณ์ทางการเมืองจีนภายหลังมรณกรรมของเติ้ง เสี่ยวผิง โดยสิ่งหนึ่งที่สัมพันธ์กับสถานการณ์ทางสังคมและการทุจริตคอร์รัปชั่น คือ การที่ประเทศได้ดำเนินตามแนวทางลัทธิอนุรักษ์นิยมสมัยใหม่ (Neo-Conservatism) ทำให้เกิดการเติบโตของเศรษฐกิจและการเมืองของกลุ่มชนชั้นผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบด้วยลูกหลานของผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ฯ นั่นหมายความว่า มีการใช้อำนาจทางการเมืองในการแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ในกลุ่มนี้รวมถึงกลุ่มคนที่ใกล้ชิดเติ้ง เสี่ยวผิง ซึ่งเรียกกันในภาษาอังกฤษว่า Princelings ฉะนั้น การมรณกรรมของเติ้ง เสี่ยวผิงจะส่งผลต่อคนกลุ่มนี้อย่างแน่นอน

Manarangsan (2016) ได้กล่าวถึงประเทศจีนว่า ในยุคโลกาภิวัฒน์ ประเทศจีนถือเป็นหนึ่งในประเทศมหาอำนาที่มีอิทธิพลต่อการขับเคลื่อนประเด็นต่างๆ ในโลก โดยจีนถือเป็นประเทศที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว โดยแนวทางและนโยบายต่างๆ ผู้นำถือได้ว่ามีความสำคัญอย่างยิ่ง โดยการขึ้นสู่ตำแหน่งของสี จิ้นผิง ในช่วงที่ประเทศจีนกำลังประสบกับปัญหาเศรษฐกิจ คอร์รัปชั่น และการเมืองที่คอร์ข้างเอนเอียงไปในทางที่เป็นทุนนิยมเสรีเต็มรูปแบ ทำให้นโยบายในการขับเคลื่อนต้องมีลักษณะที่แตกต่างออกไปจากเดิม เพื่อไม่ให้เศรษฐกิจจีนเอนเอียงไปในทางเสรีนิยมเต็มรูปแบบมากเกินไป ทั้งนี้ สี จิ้นผิง มีความเชี่ยวชาญในทฤษฎีมาร์กซิสม์ จึงได้นำเอาความทันสมัยมาประกอบเข้าด้วยกันกับแนวคิดแบบมาร์กซิสม์ และทำการปฏิรูปประเทศจีนขนานใหญ่อีกครั้ง ให้กลายเป็นสังคมนิยมในอัตลักษณ์แบบจีน โดยได้ทำการปฏิรูปบรัฐวิสาหกิจ ปฏิรูปการเงิน และปฏิรูประบบราชการ รวมทั้งพรรคคอมมิวนิสต์ การดำเนินการเช่นนี้ นั่นเพราะการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว นำไปสู่การคอร์รัปชั่นที่ตามมาอย่างมากมายเช่นเดียวกัน การดำเนินการในการปราบปรามคอร์รัปชั่น จึงต้องกระทำอย่างเด็ดขาด ฉะนั้น นโนบายในการปฏิรูปทั้งสี่ด้านของสี จิ้นผิง จึงไม่ใช่แค่การปฏิรูปในด้านนั้นๆ หากแต่แฝงไปด้วยนัยยะต่างๆ ทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เอาไว้อย่างแยบคาย

Mahathanobol (2011) ชื่อ ครองแผ่นดินจีน: พรรค ผู้นำ อำนาจรัฐ ได้อธิบายการเมืองการปกครองระบอบคอมมิวนิสต์จีน รูปแบบการบริหารประเทศ และปัญหาต่างๆ ภายในประเทศอย่างละเอียด โดยในส่วนของพรรคคอมมิวนิสต์ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการเมืองการปกครองจีนตั้งแต่เหมา เจ๋อตุงเป็นต้นมา มีเกณฑ์ที่คล้ายกับการสร้างรุ่นของผู้นำเกิดขึ้น โดยที่เหมาเจ๋อตุงเป็นรุ่งที่ 1 เติ้ง เสี่ยงผิงเป็นรุ่งที่ 2 เจียง เจ๋อหมิง เป็นรุ่นที่ 3 และหู จิ่นเทาเป็นรุ่นที่ 4 ซึ่งการแบ่งรุ่นนี้สะท้อนให้เห็นว่าพรรคคอมมิวนิสต์จะยังคงมีบทบาทและอำนาจครองความเป็นใหญ่ในทางการเมืองในประเทศจีนได้อีกอย่างยาวนาน สิ่งนี้สะท้อน อย่างไรก็ตาม แม้จีนจะมีเสถียรภาพทางการเมือง มีการปกครองที่เป็นระบบ มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดี มีการทหารที่มีเทคโนโลยีที่ทันสมัย รับเอาวัฒนธรรมตะวันตกแต่ก็คงวัฒนธรรมเฉพาะตนเอาไว้ แต่ปัญหาภายในประเทศที่สำคัญเช่น การจำกัดสิทธิเสรีภาพประชาชน ปัญหาการฉ้อราษฎร์บังหลวง ช่องว่างของรายได้ ฯลฯ กล่าวสำหรับสมาชิกพรรค ซึ่งแตกต่างจากผู้ปฏิบัติงานพรรค การเป็นสมาชิกพรรคได้ จะต้องเป็นผู้มีจริยธรรมและคุณธรรมตามเกณฑ์ที่พรรคคอมมิวนิสต์กำหนดไว้ โดยข้อที่สำคัญเป็นลำดับแรกๆ คือ ความซื่อสัตย์สุจริต การมีจิตใจเสียสละเพื่อส่วนรวมโดยเฉพาะต่อชนชั้นกรรมาชีพ ไม่กลัวความยากลำบากใด และมีความจงรักภักดีต่อพรรคหรือองค์กรที่สังกัด สำหรับผู้ปฏิบัติงานพรรค แม้จะมี

ฐานะเป็นรองแต่ก็มีความสำคัญในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติ และมีจำนวนมากกว่า รวมทั้งยังหมายความถึงการเป็นผู้มีตำแหน่งทางการเมืองซึ่งทำให้ชาวจีนรู้สึกว่า บุคคลนั้นมีความสำคัญ มีอำนาจบารมีที่น่าเคารพและยำเกรง ดังนั้นสมาชิกพรรคและผู้ปฏิบัติงานพรรค จึงถือเป็นกลุ่มบุคคลกลุ่มใหญ่ที่มีความสำคัญต่อประเทศจีนในการขับเคลื่อนนโยบายต่างๆ อีกทั้งยังเป็นกลุ่มที่มีความสัมพันธ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมกับประชาชนทุกระดับอีกด้วย

งานอีกเล่มของ Mahathanobol (2006) คือ เศรษฐกิจการเมืองจีน ได้ทำให้เห็นภาพพัฒนาการเศรษฐกิจการเมืองจีน ตั้งแต่เมื่อครั้งที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนทำการยึดอำนาจการปกครองตั้งแต่ ค.ศ.1949 โดยพยายามชี้ให้เห็นว่าในแต่ละช่วงเวลาทางการเมือง ผู้นำทางการเมืองแต่ละคนต้องดำเนินนโยบายและต่อสู้ทางการเมืองบนฐานของการตัดสินใจที่ยากลำบาก ไม่ว่าจะเป็นสมัยเหมา เจ๋อตุง หรือเติ้ง เสี่ยวผิง ที่เป็นยุคตั้งต้นของการปฏิรูปและเปิดประเทศ มาจนกระทั่งปัจจุบัน ทั้งนี้หากพิจารณาด้านเศรษฐกิจการเมือง นโยบายสี่ทันสมัยของเติ้ง เสี่ยวผิง มีความสำคัญต่อการขับเคลื่อนเศรษฐกิจเสรีนิยมใหม่และการเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างมาก สิ่งนี้ได้ช่วยทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนดีขึ้นผ่านการลงทุนและการบริโภค แต่เมื่อเวลาผ่านไป ปัญหาที่สืบเนื่องมากคือ ช่องว่างของรายได้ของผู้คนและของเมืองกับชนบท แนวทางการบริหารจึงเปลี่ยนไปเป็นสามตัวแทน อันเป็นการบูรณาการแนวคิดของคาร์ล มาร์กซ์ เหมา เจ๋อตุง และเติ้ง เสี่ยวผิง เข้าด้วยกัน ส่งผลให้เกิดการปฏิรูปขนานใหญ่และกลายเป็นรากฐานสำคัญให้การการบริหารงานของเจียง เจ๋อหมิน และหู จิ่นเทา อันส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศจีนมีขนาดใหญ่เป็นอันดับต้นๆ ของโลก การเติบโตของเศรษฐกิจจีนปฏิเสธไม่ได้ถึงบทบาทของผู้นำจีนและพรรคคอมมิวนิสต์จีน ขณะเดียวกันก็ปฏิเสธถึงปัญหาอันมากมายที่ตามมาไม่ได้เช่นกัน

ในส่วนของการทุจริตคอร์รัปชั่น Mahathanobol (2006; 2011) ชี้ให้เห็นว่า ตำแหน่งผู้นำจีนในช่วงของเหมา เจ๋อตุง กับเติ้ง เสี่ยวผิงนั้น มีลักษณะเหมือนกับตำแหน่งจักรพรรดิ ในขณะที่เจียง เจ๋อหมิน หู จิ่นเทา และสี จิ้นผิง อยู่ในตำแหน่งสูงสุดของประเทศที่มีอำนาจอย่างมาก และสามารถดำเนินการในการปราบปรามคอร์รัปชั่นได้อย่างอย่างจริงเอาจัง ปัญหาการคอร์รัปชั่น ถือเป็นปัญหาที่ฝังรากลึกในสังคมจีน เพราะไม่ใช่เพียงแค่พฤติกรรม หากแต่เป็นเรื่องที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรมและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ และสังคมอีกด้วย ดังจะเห็นได้จากการคอร์รัปชั่นที่ดำรงอยู่มาอย่างยาวนานตั้งแต่ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองโดยเหมา เจ๋อตุง มาจนกระทั่งในยุคต่อๆ มาที่พบการทุจริตคอร์รัปชั่นตั้งแต่สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ เจ้าหน้าที่พรรคฯ เจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งระดับชาติไปจนกระทั่งระดับท้องถิ่น ดังนั้น การจัดตั้งโครงสร้างและสถาบันต่างๆ และนโยบายการปราบปรามการคอร์รัปชั่นจึงเป็นสิ่งที่ผู้นำจีนทุกคนให้ความสำคัญอย่างมาก และดำเนินการอย่างจริงจัง เด็ดขาด รวดเร็ว โดยโทษสูงสุดคือประหารชีวิต

จากการทบทวนงานวิจัยที่ศึกษาการทุจริตคอร์รัปชั่นในประเทศจีน ปัจจัยทางด้านการเมือง เศรษฐกิจมีส่วนสำคัญต่อการคอร์รัปชั่นและการต่อต้านการคอร์รัปชั่นในประเทศจีน ทั้งนี้บริบททางการเมืองที่เกี่ยวข้องกับตัวแสดงอย่างเช่นภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน มีส่วนสำคัญต่อปัญหาและการแก้ปัญหาการคอร์รัปชั่น และจากงานของ Elliott (1997) และ Ferguson (2018) ที่กล่าวถึงการคอร์รัปชั่นว่ามีลักษณะที่เกิดขึ้นและสัมพันธ์กับบริบทในมิติต่างๆ ทั้ง สังคม เศรษฐกิจ และการเมือง และข้อเสนอของ Department for International Development (2015) ที่นำเสนอถึงรูปแบบของการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น จึงได้พัฒนากรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพที่ 1

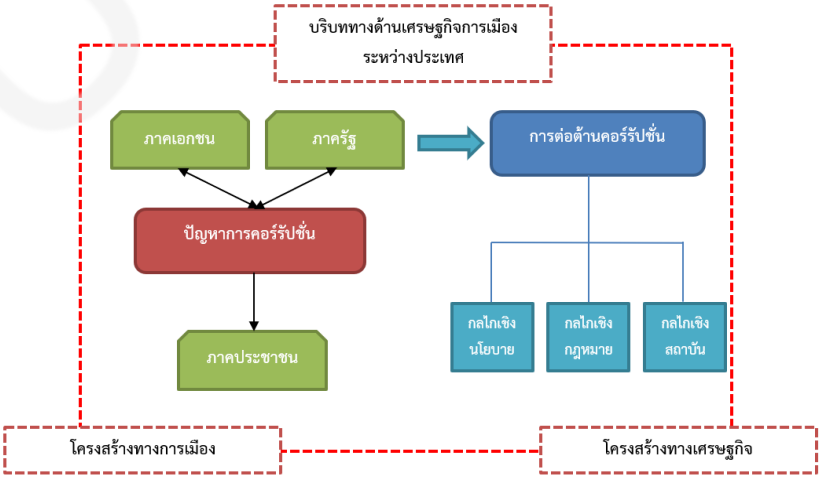

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง เศรษฐศาสตร์การเมืองของการต่อต้านคอร์รัปชั่นกรณีศึกษาประเทศจีน เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพแนวพรรณนาผ่านกรอบแนวคิดเศรษฐกิจการเมืองของการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น ในการศึกษาสถานการณ์การทุจริตคอร์รัปชั่น และการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นของกรณีศึกษาประเทศจีน ในการวิจัยครั้งนี้ทำการศึกษาและรวบรวมข้อมูลด้วยการวิจัยเชิงคุณภาพ คือการรวบรวมเอกสารข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ หนังสือ บทความ งานวิจัย ข่าว ฯลฯ โดยเน้นการสำรวจเอกสารเพื่อแสวงหาข้อมูลเกี่ยวกับสถานการณ์และการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นของประเทศ เพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับสถานการณ์การทุจริตคอร์รัปชั่น และการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นของกรณีศึกษาประเทศจีน ในการตรวจสอบข้อมูลเชิงคุณภาพผู้วิจัยจะใช้หลักการสามเส้า โดยใช้วิธีการตรวจสอบความถูกต้องด้วยการเปรียบเทียบจากหลายแหล่งข้อมูล และใช้การวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดเศรษฐศาสตร์การเมืองของการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น ภายใต้ฐานของวิธีวิทยาแบบการวิเคราะห์และตีความผ่านบริบททางสังคม ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ถึงสถานการณ์และสภาพแวดล้อมภายในสังคมทั้งในแง่เศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรมแบบองค์รวมที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลาในเชิงประวัติศาสตร์

ผลการวิจัยและอภิปรายผลการวิจัย

1) การขึ้นสู่ตำแหน่งผู้นำประเทศจีนของเติ้ง เสี่ยวผิง ในทศวรรษที่ 1970-80 มาพร้อมกับทฤษฎีในการพัฒนาและปฏิรูปสังคมเศรษฐกิจตามแบบฉบับของตนเอง (Deng Xiaoping Theory) ด้วยการผสมผสานระหว่างนโยบายสี่ทันสมัย (Four Modernizations) ที่ริเริ่มไว้โดย โจว เอินไหล (Zhou Enlai) เข้ากับหลักการจากต่างประเทศ เพื่อใช้เป็นแนวทางสำคัญสำหรับการปรับเปลี่ยนทิศทางการพัฒนาสังคมจีนจากหลักการพึ่งพาตนเองอย่างโดดเดี่ยวของเหมา เจ๋อตุง (Mao Zedong) สู่การปฏิรูปประเทศสู่ตลาดเศรษฐกิจเสรี ผลของนโยบายการเปิดประเทศกับการเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจตลาดเสรี ได้ทำให้มีเงินทุนและโครงการลงทุนจากต่างประเทศเข้าประเทศเป็นจำนวนมาก ดังจะเห็นได้จากในช่วง ค.ศ.1979-1984 ที่ประเทศจีนมีโครงการที่มีต่างชาติเข้ามาเกี่ยวข้องทั้งสิ้น 3,841 โครงการ มีมูลค่ามากถึง 281.26 ล้านเหรียญสหรัฐ โดยแบ่งออกเป็น การกู้ยืมจากต่างประเทศ 117 โครงการ มูลค่า 169.78 ล้านเหรียญสหรัฐ การลงทุนจากต่างชาติโดยตรง 3,724 โครงการ มูลค่า 97.50 ล้านเหรียญสหรัฐ และการลงทุนจากต่างชาติด้วยวิธีการอื่นๆ อีก 13.98 ล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งเมื่อเทียบกับช่วงท้ายของการดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศของเติ้ง เสี่ยวผิง ในปี ค.ศ.1990 เพียงปีเดียวประเทศจีนมีจำนวนโครงการที่มีต่างชาติเข้ามาเกี่ยวข้องทั้งหมด 7,371 โครงการ มูลค่า 120.86 ล้านเหรียญสหรัฐ ถือเป็นการเปลี่ยนแปลงของจำนวนการลงทุนจากต่างชาติโดยตรงที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างชัดเจนในช่วงก่อนหน้านี้ อย่างไรก็ตาม ผลที่ไม่ได้คาดหมายที่ตามมาจากนโยบายดังกล่าว คือ ระดับของการทุจริตคอร์รัปชั่นผ่านการใช้อำนาจหน้าที่ของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนเพื่อผลประโยชน์ของตนเองและพวกพ้องที่เพิ่มสูงขึ้น เช่นเดียวกับอดีตประเทศสังคมนิยมอีกหลายๆ ประเทศ ที่เมื่อผ่านช่วงเวลาของการปฏิรูปและเปลี่ยนผ่านโครงสร้างเศรษฐกิจการเมือง ระดับของการทุจริตก็เพิ่มสูงขึ้น (Mantzopoulos and Shen, 2011, BBC, 2019)

การทุจริตคอร์รัปชั่นในช่วงเวลาดังกล่าว Pei (2016) ได้ชี้ให้เห็นว่า การปฏิรูปเศรษฐกิจมีส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดระบบความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจที่เรียกว่า “ทุนนิยมพวกพ้อง” คือการใช้ระเบียบเศรษฐกิจการเมืองใหม่เป็นเงื่อนไขในการนำเอาทรัพยากรสาธารณะไปใช้เป็นประโยชน์ส่วนตน หรือที่ Nojonen (2003) ได้กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ผ่านการให้ของกำนัลระหว่างกลุ่มเอกชนกับเจ้าหน้าที่รัฐ ว่าคือปรากฏการณ์ที่บ่งชี้ถึงการทุจริตคอร์รัปชั่นทั้งขนาดใหญ่และขนาดเล็กที่เกิดขึ้น ความเสียหายที่เกิดขึ้นจากการทุจริตคอร์รัปชั่นมีหลากหลายรูปแบบ ดังเช่น Lu (2000) ได้กล่าวถึงความเสียหายจากการทุจริตที่เกิดขึ้นในช่วง ค.ศ.1989 ว่า เกิดการทุจริตในโครงการก่อสร้าง 422.8 ล้านหยวน การจัดซื้อรถยนต์หรือสิ่งของฟุ่มเฟือย 576.7 ล้านหยวน การให้รางวัลพิเศษ 334.6 ล้านหยวน การให้ของขวัญหรือการจัดงานเลี้ยง 835.0 ล้านหยวน การถือครองเงินที่ผิดกฎหมาย 470.4 ล้านหยวน รวมถึงการรับสินบนและการโจรกรรม 104.5 ล้านหยวน ปัญหาที่เกิดขึ้นเหล่านี้หากพิจารณากลับไปที่โครงสร้างการปกครองของประเทศจีน จะพบว่า โครงสร้างอำนาจที่กระจุกตัวอยู่ที่พรรคคอมมิวนิสต์รวมทั้งผู้แทนที่ทำหน้าที่ในส่วนกลาง อย่างสมาชิกสภาผู้แทนประชาชนแห่งชาติ (National People’s Congress: NPC) สมาชิกคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์จีน สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ปฏิบัติหน้าที่ในองค์กรต่างๆ และในพื้นที่ท้องถิ่นอย่างคณะกรรมการระดับจังหวัด และเจ้าหน้าที่ประจำหน่วยงานระดับจังหวัด ทำให้การใช้อำนาจกระจุกตัวอยู่ที่คนกลุ่มเล็กๆ และกลายเป็นเครือข่ายที่มีการใช้อำนาจในทางมิชอบ นอกจากนี้ แนวโน้มของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ยังมีความเชื่อมโยงกับการทุจริตคอร์รัปชั่นที่เพิ่มสูงขึ้น และการใช้อำนาจมิชอบที่กว้างขวางมากขึ้นอีกด้วย

ในปี ค.ศ.1990 เจียง เจ๋อหมิน (Jiang Zemin) ในฐานะผู้นำประเทศและผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์จีน ได้รับเอาแนวทางกลไกตลาดเสรีเข้ามาขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศ ในช่วงเวลาเดียวกันนี้สหภาพโซเวียตได้ล่มสลายลง ภาวะเช่นนี้ทำให้การขึ้นสู่ตำแหน่งผู้นำประเทศของเจียง เจ๋อหมิน ต้องประสบกับความท้าทายและแรงกดดันจากภายนอกประเทศถึงการดำรงอยู่ของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่ขัดกับหลักการประชาธิปไตยเสรีนิยมที่หลายๆ ประเทศทั่วโลกให้การยอมรับ รวมถึงแรงกดดันภายในประเทศจากปัญหาการใช้อำนาจเพื่อผลประโยชน์ของตนเองของกลุ่มสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีน ดังที่มีกลุ่มประชาชนที่พยายามกดดันให้พรรคคอมมิวนิสต์จีนควบคุมและต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น เจียง เจ๋อหมิน จึงได้พยายามเปลี่ยนแปลงประเทศจีนให้เข้ากับบริบททั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ ด้วยการนำเสนอแนวคิด “สามตัวแทน” (Three Represents) ที่พรรคคอมมิวนิสต์จีนจะต้องมีองค์ประกอบของตัวแทนอย่าง ตัวแทนความต้องการพลังการผลิตที่ก้าวหน้า ตัวแทนการพัฒนาวัฒนธรรมที่ก้าวหน้า และผลประโยชน์ขั้นพื้นฐานของประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ ทั้งนี้เจียง เจ๋อหมิน ยังให้ความสำคัญกับการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจไปสู่คนกลุ่มต่างๆ ทั้งกลุ่มชนชั้นกลาง นักธุรกิจ นักวิทยาศาสตร์ และอื่นๆ หรือการเปลี่ยนแปลงสู่ “ผู้ประกอบการ” (Entrepreneurial turn) มากขึ้น (Mackerras, 2001a, ; White, 1996; Srisangnam, 2019)

เศรษฐกิจของประเทศจีนภายใต้นโยบายและโครงการพัฒนาเศรษฐกิจในยุคของ เจียง เจ๋อหมิน เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับตัวเลขของเงินทุนไหลเข้าจากการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศของจีน กับประเทศรัสเซียหลังเปิดรับระบบกลไกตลาดเสรีในช่วงระหว่างปี ค.ศ.1990-2000 ก็จะพบว่า จีนมีจำนวนเงินทุนไหลเข้าในสัดส่วนที่มากกว่าประเทศรัสเซียอยู่หลายเท่า ทั้งๆ ที่ยังเป็นประเทศที่อยู่ภายใต้การปกครองของพรรคคอมมิวนิสต์จีน (Larsson, 2006) แต่การทุจริตคอร์รัปชั่นในประเทศจีน ก็ยังคงมีแนวโน้มที่เพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังข้อมูลของคณะกรรมการตรวจสอบวินัยส่วนกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีน (Central Commission for Discipline Inspection: CCDI) ที่มีบทบาทในการกำกับควบคุมการกระทำและการดำเนินการต่างๆ ของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนมาตั้งแต่สมัยของ เติ้ง เสี่ยวผิง ที่นำเสนอการทุจริตคอร์รัปชั่นของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนระหว่างปี ค.ศ.1992-1998 ว่ามีมากถึง 75,500,000 กรณี ในจำนวนนี้มีสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนระดับสูงเข้าไปเกี่ยวข้องถึง 930,000 กรณี แต่การนำไปสู่การดำเนินคดีและการลงโทษได้ มีเพียง 789,000 การไล่ออกจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนมี 121,500 กรณี และการไล่ออกจากพรรคคอมมิวนิสต์จีนและลงโทษตามกฎหมายอาญามีจำนวนเพียง 37,492 กรณีเท่านั้น (Lu, 2000 ; Mackerras, 2001; Wedeman, 2004)

ปัญหาการคอร์รัปชั่นที่สะสมมาอย่างยาวนานและมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงมากขึ้น โดยเฉพาะในหมู่สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีน และเครือข่ายของสมาชิกภายในพรรคคอมมิวนิสต์จีน จะเห็นได้ว่ามีความสัมพันธ์กับบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ที่แม้จะเป็นการปกครองแบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ แต่จำนวนของการทุจริตคอร์รัปชั่นก็ไม่ได้ลดน้อยลง

2) ยุทธศาสตร์และกลไกการต่อต้านและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นตั้งแต่ช่วงปลาย ค.ศ. 2003 พบว่า มีความเอาจริงเอาจังที่เห็นผลเป็นรูปธรรมทั้งในสมัยของประธานาธิบดีหู จิ่นเทา ที่สร้างกลไกในการป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่น และในสมัยประธานาธิบดีสี จิ้นผิง ที่เอาจริงเอาจังในการดำเนินการต่อต้านและปราบปรามผู้ที่ทุจริตคอร์รัปชั่นด้วยการลงโทษ โดยกระทำการในเชิงรุกเพื่อเป็นการปราบและปรามการกระทำการทุจริตคอร์รัปชั่นไปพร้อมๆ กัน

ในสมัยประธานาธิบดีหู จิ่นเทา การพัฒนาประเทศดำเนินไปภายใต้วิสัยทัศน์การพัฒนาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ เพื่อนำไปสู่ “สังคมแบบสังคมนิยมที่กลมเกลียว” ที่มีการพัฒนาบุคลากรและเครื่องมือกลไกสำหรับการพัฒนาประเทศเพื่อการต่อต้านและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่น เช่น คณะกรรมการตรวจสอบวินัยส่วนกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีน (CCDI) ที่ทำหน้าที่กำกับควบคุมการกระทำและการดำเนินการต่างๆ ของสมาชิกพรรค สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินของจีน (China National Audit Office: CNAO) ที่มีอำนาจหน้าที่ในการตรวจสอบการเงินและการทุจริตคอร์รัปชั่นทางการเงินของภาครัฐ โดยมี (Li Jinhua) อดีตผู้ว่าการสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินของจีน เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการตรวจสอบผู้กระทำผิด โดยผลของการตรวจสอบการทุจริตคอร์รัปชั่นระหว่างปี ค.ศ.1998-2003 ของสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินของจีน ได้นำไปสู่การปราบปรามและดำเนินคดีผู้กระทำความผิดฐานทุจริตคอร์รัปชั่น และยังนำไปสู่การตรวจสอบและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นครั้งใหญ่ในช่วงปี ค.ศ.2003 ที่เรียกว่า “พายุของการตรวจสอบ” (Audit storm) ที่นำอดีตผู้บริหารการไฟฟ้าของมหานครปักกิ่งเข้าสู่กระบวนการยุติธรรม นำเจ้าหน้าที่รัฐและสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนจำนวนมากกว่า 753 คนเข้าสู่กระบวนการลงโทษในคดีทุจริตคอร์รัปชั่น การปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นในโครงการก่อสร้างสนามกีฬาในการจัดแข่งขันกีฬาโอลิมปิกที่เมืองปักกิ่งเมื่อปี ค.ศ.2008 การจับกุมและลงโทษด้วยการประหารชีวิตนาย เหวิน เจียง อดีตหัวหน้าผู้พิพากษาและอดีตผู้ช่วยหัวหน้าตำรวจประจำเมืองฉงชิน (Chongqing) ในข้อหากระทำการทุจริตคอร์รัปชั่น และรับสินบน

ปกป้องกลุ่มอาชญากร ในปี ค.ศ. 2010 (Yong and Ran, 2004; Suntharanurak, 2016; Academic Office, Secretariat of the House of Representatives, 2017)

แม้ในช่วงของประธานาธิบดีหู จิ่นเทา จะมีการสร้างกลไกเชิงสถาบันอย่างคณะกรรมการตรวจสอบวินัยส่วนกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีน และสำนักงานตรวจเงินแผ่นดินของจีน และดำเนินการอย่างจริงจังจนนำไปสู่การดำเนินคดีผู้กระทำความผิดที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตคอร์รัปชั่นจำนวนมาก แต่การทุจริตคอร์รัปชั่นก็ยังคงมีอยู่ผ่านการติดสินบนที่มีจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ (Ko and Weng, 2012) ปัญหาที่เพิ่มมากขึ้นนี้ได้นำไปสู่การสร้างกลไกและมาตรการต่างๆ เพิ่มเติมเพื่อจัดการกับปัญหา

เมื่อประธานาธิบดี สี จิ้น ผิง ก้าวขึ้นสู่ผู้นำประเทศในปี 2013 ได้ประกาศอย่างชัดเจนถึงการรณรงค์การต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นอย่างรุนแรงที่จะดำเนินควบคู่ไปกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจ ด้วยยุทธศาสตร์ “จับเสือตีแมลงวัน” เป็นยุทธศาสตร์การต่อต้านและปราบปรามผู้ทุจริตคอร์รัปชั่นทุกกลุ่มอย่างเท่าเทียม ทั้งข้าราชการระดับสูงที่เปรียบเสมือนเสือ หรือข้าราชการระดับล่างที่เปรียบเสมือนแมลงหวี่แมลงวัน “ปฏิบัติการไล่ล่าสุนัขจิ้งจอก” ที่เป็นการปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นต่อผู้กระทำผิดฐานทุจริตคอร์รัปชั่นที่หลบหนีอยู่ต่างประเทศอย่าง และ “สกายเน็ต” โดยที่มีสถาบันของรัฐภายในประเทศจีนดำเนินการประสานความร่วมมือกับตำรวจสากลและประเทศต่างๆ ในการติดตามผู้กระทำผิดฐานทุจริตคอร์รัปชั่นที่หลบหนีอยู่ต่างประเทศตามที่ประกาศไว้ใน “หมายจับแดง 100 คน” เพื่อให้ส่งตัวบุคคลเหล่านั้นกลับมาดำเนินคดีภายในประเทศจีน (Hatton, 2013; BBC, 2016; Isaranan, 2014; 2015a ; Suntharanurak, 2016; Tantayakul, 2017)

นอกจากนี้ สี จิ้นผิง ยังใช้กลไกเชิงกฎหมายควบคู่กันไปด้วย เช่น การแก้ไขรัฐธรรมนูญในปี ค.ศ. 2018 เพื่อกำหนดวาระและขอบเขตอำนาจของประธานาธิบดีใหม่ ให้สามารถดำรงตำแหน่งได้ตลอดชีพ มีอำนาจบัญชาการในปฏิบัติการการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นโดยตรง ส่งผลให้ประธานาธิบดีสี จิ้นผิง ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีได้โดยไม่มีวาระและมีอำนาจโดยตรงในการจัดการปราบปรามคอร์รัปชั่น และการกำหนด“ข้อบัญญัติ 8 ประการ” เพื่อเป็นระเบียบปฏิบัติสำหรับสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนและเจ้าหน้าที่รัฐทุกระดับจะต้องนำไปปฏิบัติ เป็นต้น (Xinhua, 2012; Yuen, Kuo, 2018; Isaranan, 2015a; Tangniran, 2018)

สำหรับกลไกเชิงสถาบันที่ถูกกำหนดขึ้นใหม่ คือ คณะกรรมาธิการกำกับดูแลแห่งชาติ (National Supervisory Commission: NSC) ที่ทำหน้าที่ต่อต้านและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นโดยตรงอย่างเป็นทางการ สามารถตรวจสอบการทุจริตคอร์รัปชั่นในภาคเอกชนและประชาชนได้ ในขณะที่คณะกรรมการตรวจสอบวินัยส่วนกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีน (CCDI) สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินของจีน (CNAO) ที่ตั้งขึ้นมาในสมัยประธานาธิบดีหูจิ่นเทา แม้จะยังคงอยู่ แต่ก็มีอำนาจเพียงการตรวจสอบเฉพาะกลุ่มสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนและเจ้าหน้าที่รัฐ ซึ่งเป็นบทบาททำหน้าที่เชิงเกื้อหนุนเท่านั้น (Jakhar, 2018; Isaranan, 2015a; Manochanphen, 2017; Tangniran, 2018a; Srisangnam, 2019)

ภายใต้ยุทธศาสตร์และปฏิบัติการผ่านกลไกต่างๆ ในสมัยประธานาธิบดีสี จิ้นผิง ได้นำไปสู่การดำเนินคดีและลงโทษผู้ทำความผิดในระดับสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ระดับต่างๆ เพิ่มสูงขึ้น กล่าวคือในปี 2012-2017 มีจำนวนเจ้าหน้าที่ระดับสูงตำแหน่งสมาชิกประจำถูกดำเนินคดี 18 คน เจ้าหน้าที่สมทบ 17 คน เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงก่อนหน้าคือปี 1949-2012 มีการดำเนินคดีต่อสมาชิกประจำและสมาชิกสมทบเพียง 27 คน และ 8 คน ตามลำดับ ซึ่งถือเป็นสัดส่วนที่เพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน ตัวอย่างการดำเนินคดีเจ้าหน้าที่ระดับสูง อย่างเช่น นาย ป๋อ ซีไหล (Bo Xilai) สมาชิกคณะกรรมการกรมการเมือง (Politburo) และเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนของจังหวัดฉงชิ่ง นายโจว หย่งคัง (Zhou Yongkang) สมาชิกคณะกรรมการกรมการเมืองและเลขาธิการคณะกรรมาธิการกิจการการเมืองและกฎหมาย เคยได้รับการยกย่องเป็นนักการเมืองที่ทรงอิทธิพลเป็นอันดับสามในประเทศ นายซุน เจิ้งไช่ (Sun Zhengcai) สมาชิกคณะกรรมการกรมการเมือง และเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์จีนของจังหวัดฉงชิ่ง นายสีว์ ไช่โหว (Xu Caihou) รองประธานคณะกรรมาธิการทหารส่วนกลาง นายกั๋ว ป๋อสง (Guo Boxiong) รองประธานคณะกรรมาธิการทหารส่วนกลาง นายหลิ่ง จี้ฮั่ว (Ling Jihua) หัวหน้าฝ่ายการแนวร่วมกลางแห่งพรรคคอมมิวนิสต์จีน และอดีตที่ปรึกษาประธานาธิบดีหู จิ่นเทา (Jakhar, 2018; Achanapanya, 2012; Isaranan, 2014; BBC, 2017)

นอกจากนี้ ยังมีการดำเนินคดีกับเจ้าหน้าที่ระดับสูงของกองทัพ คือ พลเอกจาง หยาง (Zhang Yang) และพลเอกฝาง เฟิงฮุย (Fang Fenghui) อดีตเสนาธิการกองทัพปลดแอกประชาชนจีน และสมาชิกคณะกรรมาธิการทหารส่วนกลาง ในข้อหาความผิดทุจริตคอร์รัปชั่นและรับสินบนมูลค่ามหาศาล ซึ่งในกรณีนี้ได้รับความสนใจจากทั่วโลก เพราะเป็นเจ้าหน้าที่ระดับสูงของกองทัพจีน และพลเอกจาง หยาง ก็ได้ฆ่าตัวตายระหว่างการสอบสวนดำเนินคดี ทำให้เกิดความสนใจต่อประเด็นปัญหาความยุติธรรมและความโปร่งใสของกระบวนการในการต่อต้านและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นในสังคมจีน (Bloomberg News, 2017; Isaranan, 2015c; Tantayakul, 2017)

เมื่อพิจารณาพลวัตการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเศรษฐกิจการเมืองของการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นในประเทศจีน พบว่า การเกิดขึ้นและการเปลี่ยนแปลงสภาพเศรษฐกิจและการเมืองมีความสัมพันธ์กับการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น ดังที่ Wedeman (2012) ชี้ให้เห็นว่า การทุจริตคอร์รัปชั่นเพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างมากในช่วงที่ประเทศจีนมีการเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการทุจริตคอร์รัปชั่นในหมู่สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนและเจ้าหน้าที่รัฐที่ใช้อำนาจหน้าที่ของตนในการสร้างผลประโยชน์ร่วมกับเครือข่ายภาคเอกชนที่ขยายตัวมากขึ้นในช่วงเวลาปลายศตวรรษที่ 20 สิ่งนี้ถือเป็นความ“ลักลั่นซ้ำซ้อน” เพราะประเทศจีนปกครองแบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์จีน แต่กลับพบปัญหาการใช้อำนาจของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์จีนในทางมิชอบ หรือเป็นการทุจริตคอร์รัปชั่นในประโยชน์ของสาธารณะ รวมถึงมีการใช้แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเข้ามาใช้ในการพัฒนาประเทศ ซึ่งถือเป็นสิ่งขัดแย้งกับหลักการตั้งต้นและที่มาของแนวคิดของพรรคคอมมิวนิสต์จีน

สำหรับโครงสร้างเชิงสถาบันของการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นในประเทศจีน ที่แม้จะมีการตั้งขึ้นมาเพิ่มเติมในแต่ละยุคสมัย แต่การดำเนินการก็มีลักษณะที่รวมศูนย์และเด็ดขาด โดยเฉพาะในช่วงของประธานาธิบดีสี จิ้นผิง ที่เอาจริงเอาจังจนแก้ไขกฎหมายเพื่อขยายเวลาในการดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีอย่างไม่มีสาระ ซึ่งมีนัยว่าเพื่อดำเนินการปราบปรามการคอร์รัปชั่น ซึ่ง Manion (2015) ก็ได้ตั้งข้อสังเกตถึงลักษณะของการรวมศูนย์อำนาจและการมีระบบลำดับขั้นลำดับชั้นที่ดำรงอยู่ภายในโครงสร้างเชิงสถาบันของการต่อต้านและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นของจีนมาอย่างยาวนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรวมศูนย์อำนาจไว้ที่คณะกรรมการประจำกรมการเมืองที่มีบทบาทอย่างมากต่อคณะกรรมการตรวจสอบวินัยส่วนกลางของพรรคคอมมิวนิสต์จีนที่รับผิดชอบการตรวจสอบการทุจริตคอร์รัปชั่นของสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ ก่อนที่ต่อมาจะมีการจัดตั้งคณะกรรมาธิการกำกับดูแลด้านทุจริตคอร์รัปชั่นแห่งชาติขึ้นมาภายใต้ข้อกำหนดที่ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศจีน ฉบับแก้ไขปี ค.ศ. 2018 รวมถึงสถาบันที่มีบทบาทเฉพาะประเด็นอย่าง สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินของจีน และสำนักงานอัยการ

ดังนั้น นโยบายและมาตรการในการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นของประเทศจีนนับตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบันที่เข้มข้นมากขึ้นเรื่อยๆ จึงมีเหตุและผลที่สัมพันธ์เชื่อมโยงกับมิติทางการเมืองและเศรษฐกิจอย่างไม่สามารถแยกขาดจากกันได้ ขณะเดียวกับบทบาทและจำนวนของกลไกเชิงกฎหมายและกลไกเชิงสถาบันก็เพิ่มมากขึ้น และเข้มข้นในการดำเนินการมากขึ้น สัมพันธ์กับเศรษฐกิจและการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไป

สำหรับการอภิปรายผลการศึกษา ข้อค้นพบจากการศึกษาวิจัยด้วยกรอบวิเคราะห์ทางด้านเศรษฐกิจการเมือง ได้แสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงของการทุจริตคอร์รัปชั่นและการเกิดขึ้นของกระบวนการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นกับพลวัตการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างเศรษฐกิจการเมืองในแต่ละช่วงเวลา กล่าวคือ การทุจริตคอร์รัปชั่นในประเทศจีนเกิดขึ้นในหลากหลายระดับจนนำไปสู่การกำหนดยุทธศาสตร์ มาตรการ และกลไกต่างๆ เพื่อดำเนินการเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชั่นโดยตรงในทุกพื้นที่และในทุกระดับ การทุจริตคอร์รัปชั่นที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะกับเจ้าหน้าที่ของพรรคและเจ้าหน้าที่ของรัฐสะท้อนถึงการใช้ตำแหน่งหน้าที่โดยมิชอบเพื่อประโยชน์ส่วนตัว ดังที่ Transparency International ได้นิยามการคอร์รัปชั่นและใช้ในการพิจารณาดัชนีวัดภาพลักษณ์คอร์รัปชั่น ขณะเดียวกันสถานการณ์การคอร์รัปชั่นที่เพิ่มมากขึ้นก็สะท้อนทั้งเงื่อนไขเชิงโครงสร้างและเชิงบุคคลดังที่ Robert Klitgaard กล่าวว่า การคอร์รัปชั่น เป็นผลจากการผูกขาดและการใช้ดุลพินิจที่ไร้ซึ่งความรับผิดชอบ ในกรณีนี้ เงื่อนไขทางการเมืองของประเทศจีนที่มีลักษณะผู้ผูกขาด ไม่เอื้อให้มีการตรวจสอบถ่วงดุลจากภาคประชาชนหรือภาคประชาสังคม ถือเป็นเงื่อนไขที่เอื้อให้เกิดการทุจริตคอร์รัปชั่นได้ง่าย ประกอบกับการใช้อำนาจที่เป็นดุลพินิจส่วนบุคคลที่ขาดไร้ซึ่งความรับผิดชอบประกอบกันทำให้การคอร์รัปชั่นเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างมากมาย ด้วยบริบททางสังคมที่อำนาจกระจุกตัวอยู่กับภาครัฐ/ เจ้าหน้าที่รัฐทั้งส่วนกลางและท้องถิ่น ไม่เปิดพื้นที่ให้มีการตรวจสอบ ถ่วงดุลจากภาคสังคม เมื่อเศรษฐกิจขยายตัว ภาคธุรกิจเอกชนจึงใช้เงื่อนไขเชิงบริบทให้เป็นประโยชน์ผ่านการสร้างความสัมพันธ์ทางการเมืองเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ดังเช่นที่ Wang, Zu, Zhang and Shu (2018) กล่าวว่า เครือข่ายทางการเมืองมีความสัมพันธ์กับผลประกอบการของภาคเอกชน แต่ความสัมพันธ์นี้ส่งผลเสียอย่างมาก ส่งผลให้ต้องมีการดูแลควบคุมจัดการภายในที่มีประสิทธิภาพผ่านการรณรงค์และการดำเนินการต่อต้านการคอร์รัปชั่นซึ่งทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างภาครัฐและเอกชนในรูปแบบนี้ลดจำนวนลง

นอกจากนี้ ด้วยการที่การเมืองการปกครองของประเทศจีนเป็นสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ การบริหารจัดการและการสั่งการต่างๆ มีลักษณะจากบนลงล่าง หรือจากคณะกรรมการกลางพรรคคอมมิวนิสต์หรือประธานาธิบดีที่เป็นผู้นำ เห็นได้จากกลไกเชิงสถาบันและกลไกเชิงกฎหมายที่ไม่ปรากฏการมีส่วนร่วมจากภาคประชาชน หรือการเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินการ การดำเนินการนี้จึงเป็นลักษณะเฉพาะภายใต้โครงสร้างการเมืองการปกครองของจีนที่ไม่ได้สอดคล้องกับที่ Department for International Development ได้เสนอว่ารูปแบบในการต่อต้านการคอร์รัปชั่นมี 4 รูปแบบ นั่นเพราะการ

ดำเนินการของรัฐบาลจีนในทุกรัฐบาลมุ่งเน้นการสร้างยุทธศาสตร์และกลไกในระดับชาติ และมีการดำเนินการแบบรวมศูนย์ ไม่ได้ให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจทั้งในส่วนของการพัฒนากลไกทางสังคมเพื่อสร้างการมีส่วนร่วมและความรับผิดชอบทางสังคม และการจัดการการเงินการคลังสาธารณะที่ให้ความสำคัญกับการกระจายอำนาจในกระบวนการตรวจสอบ

การที่ยุทธศาสตร์และกลไกต่างๆ ของประเทศจีน เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอและมีความเข้มข้นในการดำเนินการมากขึ้น Ferguson ได้ชี้ให้เห็นว่า การเพิ่มขึ้นของการทุจริตคอร์รัปชั่นสัมพันธ์กับโครงสร้างทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป การที่การเมืองประเทศจีนเป็นสังคมนิยมคอมมิวนิสต์แต่เศรษฐกิจที่เป็นทุนนิยมส่งผลให้ความไม่เท่าเทียมกันของรายได้เพิ่มสูงขึ้น จำนวนคนที่มีฐานะมั่งคั่งจากเศรษฐกิจเสรีเพิ่มขึ้นมากมายในระยะเวลาอันสั้น ความสามารถในการรับมือกับการคอร์รัปชั่นในช่วงแรกก็ยังไม่ดีพอ ในช่วงหลังมาตรการและกลไกต่างๆ ได้เพิ่มขึ้นและเข้มข้นมากขึ้น แต่การต่อต้านและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นก็ยังคงเป็นหนึ่งในเป้าหมายของทุกรัฐบาลที่จะต้องทำให้จำนวนการกระทำผิดลดลงให้ได้ การเปลี่ยนแปลงไปของยุทธศาสตร์และกลไกต่างๆ อันเนื่องจากเงื่อนไขและบริบทเปลี่ยนนี้ สอดคล้องกับงานของ Tang, Ding and Xu (2018) ที่พบว่า กลไกการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นได้เปลี่ยนจากการรณรงค์ไปเป็นการต่อต้านการทุจริตเชิงสถาบัน ดังเห็นได้จากผลการศึกษานี้ที่พบว่า ทุกรัฐบาลนับตั้งแต่ประธานาธิบดีเติ้ง เสี่ยงผิง เป็นต้นมา ให้ความสำคัญกับการต่อต้านและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นอย่างมาก ผ่านยุทธศาสตร์ กลไก สถาบัน และดำเนินการอย่างจริงจังเข้มข้น และก็สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Economy (2018) ที่ได้กล่าวถึงประธานาธิบดีสี จิ้นผิงว่า ได้ผลักดันแผนการปฏิรูปโดยเฉพาะการรณรงค์ต่อต้านการคอร์รัปชั่น โดยดำเนินการอย่างแข็งขันด้วยการรวมศูนย์อำนาจเพื่อเพิ่มศักยภาพของรัฐในการดำเนินการต่างๆ โดยผลของการดำเนินการมีหลากหลายรูปแบบ ทั้งการลงโทษที่มีหลายระดับ และเลิกจ้าง โดยการดำเนินการนี้ยิ่งทำให้อำนาจรวมศูนย์อยู่ที่สี จิ้นผิงมากขึ้นด้วย และงานของ Chen (2017) และ Deng (2018) โดยงานของ Chen พบว่า การรณรงค์เพื่อการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นของสี จิ้นผิง เป็นการใช้กลไกของพรรคคอมมิวนิสต์ ทำให้มีการปราบปรามเจ้าหน้าที่ในพรรคคอมมิวนิสต์ในแต่ละระดับเป็นจำนวนมาก โดยในปี 2017 มีเจ้าหน้าที่พรรคคอมมิวนิสต์ถูกปราบปรามจากการรณรงค์เพื่อการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นของ สี จิ้นผิง ไปมากกว่า 1.5 ล้านคน รวมถึงเจ้าหน้าที่ระดับสูงระดับนายพลของพรรคคอมมิวนิสต์ด้วย และงานของ Deng ที่พบว่า คณะกรรมการกำกับดูแลแห่งชาติได้กลายเป็นหน่วยงานต่อต้านทุจริตแห่งเดียวที่มีบทบาทและมีอิทธิพล ส่งผลให้อิทธิพลของผู้นำระดับท้องถิ่นลดลงอย่างมาก นั่นเพราะคณะกรรมการกำกับดูแลแห่งชาติได้เข้ามาทำหน้าที่ตรวจสอบการทุจริตคอร์รัปชั่น ควบคู่ไปกับมาตรการเชิงโครงสร้างที่รัฐบาลวางเอาไว้

สรุปผลการวิจัย

การต่อต้านการคอร์รัปชั่นถือเป็นนโยบายที่ผู้นำประเทศจีนทุกคนให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เพราะแม้การคอร์รัปชั่นจะปรากฏชัดมาตั้งแต่อดีต คือ ก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครองโดยเหมาเจ๋อตุง แต่เนื่องจากการคอร์รัปชั่นสัมพันธ์กับวิถีชีวิต วัฒนธรรม สภาพทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง การคอร์รัปชั่นจึงยังดำรงอยู่หากแต่เปลี่ยนรูปแบบไป (Mahathanobol, 2006; 2011) เห็นได้ชัดเจนตั้งแต่ในสมัยของเติ้ง เสี่ยวผิงที่มีนโยบายการเปิดประเทศและการเปิดรับระบบตลาดเสรี ส่งผลให้ประเทศจีนเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว ผู้คนมีฐานะดีขึ้น แต่การทุจริตคอร์รัปชั่นก็มีแนวโน้มที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องด้วยเช่นเดียวกัน โดยเฉพาะการคอร์รัปชั่นในบรรดากลุ่มสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์และเจ้าหน้าที่รัฐของจีนภายใต้ระบบความสัมพันธ์แบบทุนนิยมพวกพ้อง นั่นคือทำให้ภาพของการใช้อำนาจสาธารณะเพื่อผลประโยชน์ส่วนตัวและการทุจริตอย่างเป็นทางการชัดเจนอย่างมาก (Wedeman, 2004) การทุจริตคอร์รัปชั่นเช่นนี้ทำให้ความหมาย และการนิยามเกี่ยวกับการทุจริตคอร์รัปชั่นในสังคมจีนยึดโยงอยู่กับกิจกรรมการใช้อำนาจอย่างผิดวัตถุประสงค์ หรือการใช้อำนาจอันเป็นไปเพื่อผลประโยชน์ของตนเองของบรรดาผู้ได้รับความชอบธรรมในการใช้อำนาจหน้าที่ในกิจกรรมด้านสาธารณะอย่างเช่นสมาชิกของพรรคคอมมิวนิสต์จีน ทั้งนี้ การเกิดขึ้นของการทุจริตคอร์รัปชั่น และยุทธศาสตร์การต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นในสังคมจีน ที่ปรับเปลี่ยนไปในลักษณะที่เข้มงวดและเด็ดขาดมากขึ้นในทุกๆ ยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งเห็นได้อย่างชัดเจนหากพิจารณาจากยุคสมัยของผู้นำจีนที่เปลี่ยนไป โดยเฉพาะในปัจจุบันที่สี จิ้นผิง ได้เอาจริงเอาจัง และเข้มงวดอย่างมากกับการปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นในทุกระดับ ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นเพราะปัญหานี้เป็นปัญหาเรื้อรัง และบั่นทอนการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม การเมือง และความเป็นอยู่ของประชาชน (Manarangsan, 2016) จึงสะท้อนให้เห็นถึงการเชื่อมโยงกับพลวัตการเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างเศรษฐกิจการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหาการทุจริตคอร์รัปชั่นที่มีผลโดยตรงต่อสถานภาพทางอำนาจของผู้นำและการดำรงอยู่ของพรรคคอมมิวนิสต์ ดังที่สี จิ้นผิง กล่าวถึงความสำคัญของการต่อต้านและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่น

ว่า อาจกลายเป็นปัจจัยที่จะนำไปสู่การล่มสลายของพรรคคอมมิวนิสต์จีนได้ ดังนั้น บริบทที่เปลี่ยนแปลงไปและความท้าทายใหม่ๆ ในแต่ละช่วงเวลา ส่งผลให้ผู้นำจีนดำเนินการปรับเปลี่ยนโครงสร้างและกลไกการต่อต้านและการป้องปรามการทุจริตคอร์รัปชั่นอยู่เสมอ โดยการปรับเปลี่ยนนั้นมีความเข้มข้น จริงจัง และรวมศูนย์ในการดำเนินการมากขึ้นเรื่อยๆ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้ทำให้เห็นถึงปัญหาการทุจริตคอร์รัปชั่นที่สัมพันธ์กับเงื่อนไขและบริบททางเศรษฐกิจและการเติบโตด้วยการพัฒนาที่มุ่งเน้นการเติบโตทางเศรษฐกิจ ที่ประเทศไทยเองก็ให้ความสำคัญกับการเติบโตทางเศรษฐกิจไม่ต่างกัน ฉะนั้น การเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างการทุจริตคอร์รัปชั่นและการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นภายใต้เงื่อนไขของบริบททางสังคม เศรษฐกิจ การเมือง และวัฒนธรรม ในเชิงนโยบาย จะทำให้เราพัฒนารูปแบบและวิธีการในการแก้ไขและป้องกันการทุจริตคอร์รัปชั่นได้อย่างสอดคล้องกับบริบทมากที่สุด และมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ข้อจำกัดการวิจัย

1. ยังมีงานวิจัยและข้อมูลอีกเป็นจำนวนมากที่เป็นภาษาจีน ที่อาจทำให้เราเห็นมุมมอง ความคิด รวมทั้งข้อมูลอื่นๆ เพิ่มเติม ที่สัมพันธ์กับบริบทของประเทศจีน

2. ระยะเวลาในการศึกษา หากทำการวิจัยด้วยระยะเวลาที่เพิ่มขึ้นและถอดบทเรียนเพื่อเป็นกรณีศึกษาให้กับประเทศไทย น่าจะได้ข้อสรุปที่เป็นรูปธรรมมากกว่านี้

References

Academic Office, Secretariat of the House of Representatives. (2017). Sāthārānarat prachāchon Čhīn kap kān pọ̄ngkan læ prāppram kān thutčharit [The People's Republic of China and the Prevention and Suppression of Corruption]. Bangkok: Academic Office, Secretariat of the House of Representatives.

Achanapanya, N. (2012). Čhīn ' lui prāp thutčharit lāng phāp lop fun chuāman [China Fights with Corruption, Clean Up Negative Image, Regain Confident] Retrieved March 2019, from https://www.posttoday.com/politic/analysis/164874.

BBC. (2016). 'One Million' Chinese Officials Punished for Corruption. Retrieved March 2019, from https://www.bbc.com/news/world-asia-china-37748241.

_____. (2017). Kān kwātlāng khrang yai tai ngao sī čhin phing [Huge Cleaning Up under Shadow of Xi Jinping] Retrieved December 2019, from https://www.bbc.com/ thai/international-41739342.

_____. (2019). China Profile-Timeline. Retrieved July 2019, from https://www.bbc.Com /news/world-asia-pacific-13017882.

Bloomberg News. (2017, 28 November). Chinese General Commits Suicide as Xi's Corruption Crackdown Grinds On. Retrieved March 2018, from https://www.bloomberg.com/news/ articles/2017-11-28/senior-chinese-military-officer-commits-suicide-xinhua-reports.

Chaithong, V. (2018). Khui kap wọ̄ra sak mahatthanōbon kānmuāng Čhīn patčhuban wāduāi phū nam ʻamnāt læ sētthakit thunniyom [Talk to Worasak Mahattanobol, Chinese Politics on Leader, Power and Capitalism]. Retrieved July 2020, from https://www.matichon.co.th/politics/special-interview/news_876611.

Chen, L. (2017). Who Enforces China's Anti-Corruption Laws Recent Reforms of China's Criminal Prosecution Agencies and the Chinese Communist Party's Quest for Control. Loyola of Los Angeles International and Comparative Law Review, 139,139-166.

Deng, Jinting. (2018). The National Supervision Commission: A New Anti-Corruption Model in China, International Journal of Law, Crime and Justice. (52),58-73.

Department for International Development. (2015). Why corruption matters: understanding causes, effects and how to address them. London: Department for International Development.

Elliott, K. A. (1997). Corruption as an International Policy Problem: Overview and Recommendations. in Elliott, K. A. (ed.). Corruption and the Global Economy Washington, DC: Institute for International Economics. 175-233.

Economy, E. (2018). China's New Revolution: The Reign of Xi Jinping. *Foreign Affairs.* May/June. Retrieved July 2020, from https://www.foreignaffairs.com/articles/china/2018-04-17/chinas-new-revolutio n.

Ferguson, G. (2018). Global Corruption: Law, Theory & Practice. Retrieved December 2018, from http://dspace.library. uvic.ca/handle/1828/9253.

Hatton, C. (2013). How Serious is China on Corruption. Retrieved March 2019, from https://www.bbc.com/ news /world-asia-china-21231198.

Holmes, L. (2016). Khō̜rapchan : khwāmrū̄ chabap phok phā̄ [Corruption: A Very Short Introduction]. Bangkok: Openworld.

Isaranan. (2014). Chā̄k patibatkān kamc̄hat malǣngwan læ fūng phayak sū̄ patibatkān lai lā̄ mac̄hingc̄hō̜k sō̜ngphansipsī̄ khō̜ng sī̄ c̄hin phing [From Eliminating Flies and Tigers" to "FoxChase in 2014" of Xi Jinping.] Retrieved January 2019, from https://thaipublica.org/ 2014/11/campaign-dubbed-fox-hunt-2014-targets-corrupt-chinese-officials/.

Isaranan. (2015a). Khabūankān hak khīeo sūa læ det pīk malǣngwī malǣngwan khō̜ng sī̄ c̄hin phing (nưng) [Breaking the Tiger's Fangs and Removing the Wings of a Drosophila Fly of Xi Jinping (1).] Retrieved January 2019, from https://thaipublica.org/2015/01/xi-jinping-1/.

Isaranan. (2015b). Khabūankān hak khīeo sūa læ det pīk malǣngwī malǣngwan khō̜ng sī̄ c̄hin phing (sō̜ng) [The Process of Breaking the Tiger's Fangs and Removing the Wings of a Drosophila Fly of Xi Jinping (2).]. Retrieved January, 2019, from https://thaipublica.org/2015/01/xi-jinping-2/.

Isaranan. (2015c). Khabūankān hak khīeo sūa læ det pīk malǣngwī malǣngwan khō̜ng sī̄ c̄hin phing (sām) [The Process of Breaking the Tiger's Fangs and Removing the Wings of a Drosophila Fly of Xi Jinping (3).]. Retrieved January, 2019, from https://thaipublica.org/2015/01/xi-jinping-3/.

Isaranan. (2015d). Khabūankān hak khīeo sūa læ det pīk malǣngwī malǣngwan khō̜ng sī̄ c̄hin phing (hā̄) [The Process of Breaking the Tiger's Fangs and Removing the Wings of a Drosophila Fly of Xi Jinping (Part 5): To Set Up New Rule by Punishing "Tiger and Fly" and Organizing the Society, Rich Kids] Retrieved January, 2019, from https://thaipublica.org/2015/01/xi-jinping-5/.

Jain, A. K. (2001). Power, Politics, and Corruption. In The Political Economy of Corruption. 3-10. London: Routledge.

Jakhar, P. (2018). China's Anti-Corruption Campaign Expands with New Agency. Retrieved March, 2019, from https://www.bbc.com/news/world-asia-china-4345 3769.

Jinping, X. (2016). Sī̄ c̄hin phing yutthasāt kānbō̜rihān prathēt [Xi Jinping Country Management Strategy]. Bangkok: Matichon Publishing House.

Klitgaard, R. (1998). International Cooperation Against Corruption. Finance and Development. March.

Ko, K. and Weng, C. (2012). Structural Changes in Chinese Corruption.” The China Quarterly. 211,718–740.

Kuo, L. (2018, 31 July). 37,000 Chinese Officials Punished for 'Frugality Code' breaches. Retrieved March 2019, from https://www.theguardian.com/world/2018/jul/31/37000-chi nese-officials-punished-for-fruga lity-code-breaches.

Larmour, P. and Wolanin, N. (2001). Introduction. In Larmour, P. & Wolanin, N. (eds). Corruption and Anti-Corruption. (1-10). Canberra: ANU E Press.

Larsson. (2006). Reform, corruption, and growth: Why corruption is more devastating in Russia than in China. Communist and Post-Communist Studies, 39,265-281.

Lu, X. (2000). Cadres and Corruption: The Organizational Involution of the Chinese Communist Party. California: Stanford University Press.

Mackerras, C. (2001). “Government and Institutions.” In Mackerras, C. & McMillen, D. H. & Watson, A. (eds.). Dictionary of the Politics of the People’s Republic of China. 9-10. New York: Routledge.

Mahathanobol, W. (2006). Sētthakit kānmūang Čhīn [China’s Political Economy]. Bangkok: Asian Studies Institution Chulalongkorn University.

_____. (2011). Khroṇg phændin Čhīn : phak phū nam ʻamnāt rat [Rule China: Party, Leader, State Power]. Bangkok: Matichon Publishing.

Manarangsan, S. (2016). Somphop māna rangsan : thoṭrahat sī čhin phing New Normal patirūp Čhīn [Sompop Manarangsan: Decode “Xi Jinping”] New Norman China Reform. Matichon Weekly. 19-20 October.

Manion, M. (2015). Institutional Design and Anti-Corruption in Main Land China. In Heywood, P. H. (ed.). Routledge Handbook of Political Corruption. New York: Routledge. 242-252

Manochanphen, N. (2017). Čhīn čhat thap mai nai roṇp hāsip pī ! kān prachum yai phak khoṃmiunit thī ʻāt plīan thitthāng lōk [China Re-Orgainze a New Army in 50 Years! A National Congress of the Communist Party Could Change the World Direction]. Retrieved March 2019, from https:// thestandard.co/china-communist-party-congress/.

Mantzopoulos, V. and Shen, R. (2011). The Political Economy of China’s Systemic Transformation: 1979 to the present. New York: Palgrave Macmillan.

Nojonen, M. (2003). The Competitive Advantage with Chinese Characteristics–The Sophisticated Choreography of Gift-Giving.” In Kidd, J. B. & Richter, F. (eds.). Corruption and Governance in Asia (pp. 107-130). New York: Palgrave Macmillan.

Pei, M. (2016). China’s Crony Capitalism: The Dynamics of Regime Decay. Massachusetts: Harvard University Press.

Rose-Ackerman, S. (1978). Corruption: A Study in Political Economy. London: Wellesley College.

Rose-Ackerman, S. (1996). The Political Economy of Corruption-Causes and Consequences. Viewpoint, 74. World Bank, Washington, DC. Retrieved March 2019, from https:// openknow ledge. Worldbank .org/handle/10986/11629

Srisangnam, P. (2019). Thoṭ botrīan čhetsip pī sātharānarat prachāchon Čhīn : čhāk satawat hæng khwām ʻappayot ʻotsū sū China Corp [70 Years Lesson Learned of Peoples’s Republic of China: From a Century of Humiliation to China Corp]. Retrieved October 2019, from https://thestandard.co/70th-anniversary-of-the-peoples-republic-of-china/.

Suntharanurak, S. (2016). Čhīn kap kānčhatkān panhā khoṛapchan (toṇ thī 1) [China and Corruption Handling (Part 1)]. Retrieved December 2018, from https:// thaipublica.org/2016/01/sutti-nacc-9/.[in Thai]

Suntharanurak, S. (2018). Kān padirūp kān truat ngœn phændin Čhīn yuk sī čhin phing [Chinese National Finance Audit Reform in Xi Jinping era.]. Retrieved December 2018, from https://thaipublica.org/ 2016/01/sutti-nacc-9/.

Tang, N., Ding, Z., and Xu, Y. N. (2018). Corruption and Anti-Corruption Research in China: A Critical Review of Chinese Top Journal Publications (1989-2017). Chinese Public Administration Review, 9,79-98. Retrieved May 2020, from https://doi.org/10.22140/cpar.v9i2.167.

Tangniran, A. (2018a). Chapta Čhīn kækhai ratthammanūn [Keep an Eye on China Constitution Amendment]. Retrieved January 2019, from https://www.bangkok biznews.com/blog/detail/643986.

Tangniran, A. (2018b). Thammai kān kǣ ratthammanūn Čhīn čhưng samkhan [Why Amendment of China constitution Is Important]. Retrieved January 2019, from https://www.bangkok biznews.com/blog/ detail/644165.

Tantayakul, C. (2017). Yutthasāt Čhīn bon wēthī lōk [Chinese Strategy on the Global Stage]. Bangkok: Army Doctrine Development and Strategy Center, Army Training Command.

Thanapornpan, R. (1997). Sangkhom sētthakit lōk : khrōngsāng læ kān plīanplǣng [World Economic Society: Structure and Change]. Bangkok: Free Media.

Transparency International. (2013). Corruption Perceptions Index 2013. Retrieved December 2018, from https://www.transparency.org/cpi2013/results.

_____. (2014). Corruption Perceptions Index 2014. Retrieved December 2018, from https://www. transparency.org/cpi2014/results.

_____. (2015). Corruption Perceptions Index 2015. Retrieved December 2018, from https://www. transparency.org/cpi2015.

_____. (2016). Corruption Perceptions Index 2016. Retrieved December 2018, from https://www. transparency.org/cpi2016.

_____. (2017). Corruption Perceptions Index 2017. Retrieved December 2018, from https://www. transparency.org/news/feature/corruption_perc eptions_index_2016.

_____. (2018). Corruption Perceptions Index 2018. Retrieved December 2018, from https://www. transparency.org/news/feature/corruption _perceptions_index_2017.

Wang, F., Zu, L., Zhang, J. and Shu, W. (2018). Political connections, internal control and firm value: Evidence from China's anti-corruption campaign. Journal of Business Research. 86,53-67. Retrieved July 2020, from https://doi.org/10.1016/j.jbusres.2018.01.045.

Wedeman, A. (2004). “The Intensification of Corruption in China.” The China Quarterly, 2004;895-921.

Wedeman, A. (2012). Double Paradox: Rapid Growth and Rising Corruption in China. New York: Cornell University Press.

White, G. (1996). “Corruption and Market Reform in China.” IDS Bulletin 22(2),40-47.

Xinhua. (2012). Eight-point regulation. Retrieved March 2019, from http://cpcchina.chinadaily.com.cn/ 2012-12/05/conten t_15992256.htm.

Yanyongkasemsuk, R. and Silmongkon, N. (2017). Khwāmpen pakati khǭng kān khǭrapchan kap kān khao sū tamnǣng khǭng phanakngān suān thǭngthin, wārasān wichākān manutsayasāt læ sangkhommasāt mahā witthayālai būrapha [Normalization of Corruption and the Recruitment of Local Employees, Academic Journal of Humanities and Social Sciences Burapha University]. 25(47),19-41.

Yong, G. & Ran, L. (2004). “China.” In Transparency International. (ed.). Global Corruption Report 2004 (pp. 177-181). London: Pluto Press.

Yuen, S. (2013). Disciplining the Party: Xi Jinping’s anti-corruption campaign and its limits. China Perspectives, 2014(3),41-47.

Zúñiga, N. (2018). China: Overview of Corruption and Anti-Corruption. Retrieved December 2018, from https://knowledgehub.transparency.org/helpdesk/china-overview-of-corruption-and-anti-orruption-1.